

wendy walker

Ö N C E K İ
G E C E

Çeviren
Oya Yalçın

Estel Herbowy Kempf'in
sevgi dolu hatırasına... (1915-2017)

BİR

Laura Lochner. Seans Bir.
Dört Ay Önce | New York City

Laura: Bu iyi bir fikir mi bilmiyorum.

Dr. Brody: Bu sana bağlı, Laura.

Laura: Ya siz beni düzeltmeye çalışırken ben daha çok bozulursam?

Dr. Brody: Ya bozulmazsan?

Laura: Oraya geri dönmeye korkuyorum. Geçmişe. Ormandaki o geceye. Bir parça hâlâ kayıp.

Dr. Brody: Bu sana bağlı. Sadece sen karar verebilirsin.

Laura: Elimdeydi. Onu öldüren silah. Beni değiştiren o gece değildi. O gece, her zaman olduğum şeyi görmemi sağladı.

Dr. Brody: O zaman oradan başlayalım. Bana hep olduğun kızı anlat.

İKİ

Laura. Günümüz.

Perşembe, Saat 19:00 | Branston, Connecticut

Ruj, vişne çürüğü.

Bu rengi seçtim çünkü parlak ve neşe dolu bir renk. Tüpün içindeki iyimserlik gibi. Bu gece ihtiyacım olan da tam olarak buydu.

Kız kardeşimin evindeki misafir banyosu inanılmaz derecede küçük, eğimli bir tavanı ve minik oval bir aynası var. Ruj, ayaklı lavabonun kenarında duruyor.

Fikrimi değiştirmemek için önce ruju sürdüm, dudaklarımı o iyimserlikle kapladım. Sırada kapatıcı var. Kahverengi gözlerimin altına iki şerit sürdüm, böylece haftalar süren uykusuzluktan kalma koyu halkalar yok oldu. Uzun zamandır güneş görme miş yanaklarıma gül rengi kullandım.

İnsomniası olanlar gün içerisinde uyur.

Kız kardeşim Rosie giymem için güzel bir elbise verdi. Küçük çiçekleriyle siyah bir elbise.

Bir değişiklik yap da elbise giy. Kendini güzel hissetmeni sağlayacak.

Rosie daha yeni otuzuna bastı. Bir kocası ve bebeği var – Joe ve Mason. Branston'ın tepelerinde bir evleri var, merkezden on kilometre uzakta. Ve tüm bunların başladığı yere ise bir kilometre mesafede. Büyüdüğümüz sokak. Geyik Tepesi Yolu.

Rosie elbiseyi giymek için bir fırsatı olmadığını söylüyor.

Mason'ın peşinde koştururken eteği ayaklarına dolanıyor ve merkeze yakın bir alışveriş merkezinden bir bira kapmak dışında geceleri bir şeyler yapmak için çok yorgun oluyormuş. Bunu, elbise giyip makyaj yaptıktan daha iyi bir şeyleri olmadığı zamanları özler gibi söylüyor. Ama aslında elbiseye ya da onu giyecek vesilelere ihtiyacı yok çünkü günleri kucaklamalarla, kahkahalarla ve yapışkan öpücüklerle dolu.

Kocası Joe buna aldırıyor. Rosie'ye tapıyor. Birlikte geçirdikleri on üç yıldan sonra bile. Aynı sokakta beraber büyümelerine rağmen. Mason onların yatağında yatıyor olmasına ve sürekli tadilata ihtiyaç duyan eski bir eve rağmen Rosie asla elbise giymiyor.

Joe ona tapıyor çünkü ikisi de gençken Rosie onun için bir sürü güzel elbise giydi ve Joe'nun gördüğü kişi hâlâ o.

Bu akşam beraber olmaya ihtiyaç duyduğum türde bir kişi.

Banyonun zeminindeki havlu yığınının ve giysilerimin arasında telefonumu arıyorum. Telefonu bulduğumda profilinde duruyorum ve umudumu özgür bırakıyorum. *Jonathan Fields*. İsmi bir şarkı ismine benziyor.

Jonathan Fields. Onu findlove.com isimli bir çöpçatanlık sitesinden buldum – gerçek bir site. İsmi her şeyi anlatıyor. Jonathan Fields kırk yaşında. Karısı hamile kalamadığı için Jonathan'ı bir yıl önce terk etmiş. Evleri kadına kalmış. Jonathan Fields siyah bir BMW kullanıyor.

Bana söylediği bu.

Jonathan Fields benimle telefonda konuştu. E-postaları ya da mesajlaşmayı sevmediğini söyledi çünkü bunu samimi bulmuyormuş. Çevrimiçi çöpçatanlık sitelerinden nefret ettiğini söyledi ama arkadaşı nişanlıyla findlove.com'da tanışmış. Şu takılmak için kullanılan uygulamalara benzemiyor. Kaydırma özelliği yok. Profil oluşturmak bir saat alıyor. Fotoğraflarınızı onaylamaları gerek. Jonathan Fields bunun büyükannenin senin için ayarladığı kör randevulara benzediğini söyledi ve bu beni güldürüyor.

Jonathan Fields bu fikrin kulağa hoş geldiğini söyledi.

Sesini beğenmiştim ve şu an o sesi hatırlamak vücuduma bir sıcaklık dalgası yayılmasına sebep oluyor. Ağzımın, kenarlarından yukarı doğru kıvrıldığını hissediyorum. Bir gülümseme.

Kahrolasınca bir gülümseme.

Ona işim hakkında bir sürü şey anlattım, böylece kendi hakkımda çok az şey söylemiş oldum.

Bütün hayatım boyunca birçok badire atlattıktan sonra etkiyici bir özgeçmişim var. *Princeton... Columbia'da MBA... Wall Street'te bir iş.*

“Wall Street” her ne kadar demode hâle gelmiş olsa da bu dünyayı terk etmeyecek terimlerden biri. Ben Midtown'da çalışıyorum, Wall Street'e yakın bir yer değil, Manhattan'ın tam aşağısında kalıyor. Ve çalıştığım şirket Goldman Sachs kadar seksi değil. Bir masada oturuyor ve bir şeyler okuyor, bir şeyler yazıyor ve yanlış olmamalarını umarak Tanrı'ya dua ediyorum. Çünkü şirketteki diğer kişiler benim onlara verdiğim tavsiyeler üzerine ticaret ve anlaşmalar yapıyorlar. Benim, henüz yirmi sekiz yaşında, ona nasıl davranılacağını söyleyen bir deli doktoruna ihtiyaç duyan birinin tavsiyeleri üzerine.

Jonathan Fields şehir merkezindeki koruma fonu yönetimlerinden birinde çalışıyor. Yani işimi anlıyor.

Bana söylediği bu.

Burada geçen çocukluğumdan ona bahsetmedim; mahalledeki çocuklarla evimizin arkasındaki ormanda koşturmamızdan. Ben ve Rosie – bir de ailesi o liseye geçene kadar bu sokakta yaşayan ve sonra şehre yakın bir yere taşınan Joe.

Ve ona bunca yıldır neden uzak kaldığımı da anlatmadım.

Sosyal medya kullanmıyorum, hem de hiç. Böylece kontrol edebileceği bir yer yok. Babamın soyadını ona söylemedim. Lochner. Google hâlâ yıllar önceki Laura Lochner'ı ve yaptıklarını ya da yapmadıklarını –hiçbir zaman karar veremediler– bulabiliyor. Burayı terk ettikten sonra ikinci adımı ve annemin

bekârlık soyadını kullanmaya başladım. Heart.* Laura Heart. İronik değil mi? İçimdeki tek kırık şeyi, kalbimi isim olarak kullanmak.

Eksik bilgi yalan değildir.

Rosie, Joe'nun soyadını aldı; *Ferro*. Böylece Connecticut'ta ailemizden tek bir Lochner bile kalmadı.

Ona kız kardeşimin minivanını kullandığımı söyledim. Mavi. Ve küçük düşürücü. Yeni bir araba alacağım ama *son zamanlarda çok meşgulüm*.

Kapı çalınıyor. Açtığımda Joe'yu süklüm püklüm karşımda dikilmiş buluyorum. Üzerinde hâlâ avukatlık bürosunda giydiği takım var ama kravatını gevşetmiş ve gömleğinin en üst düğmesini açmış. Joe bir doksan boyunda, eğilmeden kapının ötesini göremiyor. Göbeği, ona küçük gelen pantolonun belinden pörtlemiş. Ama yine de yakışıklı görünüyor.

"Sana elbiseyi giymeni söylemem gerekiyor," diyor Joe. Kadın kıyafetlerinden bahsetmek erkekliğine zeval getirmiş gibi.

Kız kardeşimin sesi alt kattan yankılanıyor. "Giy şu lanet elbiseyi! Sana verdiğimi!"

Joe elinde taşıdığı bir bardak viskiyi gülümseyerek bana uzatıyor. "Şu çenesi yok mu? Ben söyleyeyim, çocuğumuz hapyı yuttu."

Gülümsemek üzereyim ve ağlamak istiyorum. Joe kız kardeşimi seviyor. O da Joe'yu seviyor. İkisi de Mason'ı seviyor. *Sevgi, sevgi, sevgi*. Tüm çevremi sarmış hâlde ve bu kadar uzun zaman uzakta kaldığım için pişmanlık duymama neden oluyor. Hemen ardından da neden uzaklaştığımı hatırlatıyor. Sevgi burada ama sanki daima uzanamayacağım bir mesafede duruyor.

Viskiden bir yudum alıyorum.

"Evet, başından beri belli değil mi? Bir Lochner ile evlisin," diyorum.

Joe gözlerini yuvarlıyor. Kafasını sallıyor. "Biliyorum. Kurtulmak için çok mu geç?"

* (İng.) Kalp -çn

“Biraz öyle.”

Joe iç geçiriyor. Elbisenin asılı olduğu duş perdesine göz geziyor. “Tamam o zaman. Giy şu elbiseyi. Şu adama gelince – dangalağın teki olmasa iyi olur yoksa kıçına tekme basarım...”

Başımı hafifçe sallıyorum. “Anladım. Elbise. Kıça tekme.”

Sonra, “Buna hazır olduğundan emin misin?” diye ekliyor ve gülümsemem soluveriyor.

Eve bir adam yüzünden, bir ayrılık yüzünden döndüm. Bildikleri tek şey bu. Daha fazlasını söyleyecek cesaretim yok. Geri dönmemden mutlular. Fazlasıyla mutlular. Hayatımın başka bir kötü bölümünü açığa çıkararak davranışlarının değişimini izleyecek kadar yürekli değilim. Aslına bakılırsa benden bazı cevaplar almaya çabalamamaları en kötüsünü beklediklerini gösteriyor – ve daha fazlasını bilmek istemediklerini. Belki de olabilirdiğince değiştiğime inanmaya ihtiyaç duyuyorlardır. Belki artık normal bir aile olacağız çünkü ben, ben olmaktan vazgeçeceğim.

Yine de biraz aşırı görüldüğünü biliyorum. Sırf bu yüzden rekabetçi bir işten izin almak ve yetişkin bir kadın olarak kız kardeşinin yanına taşınmak. Bir ayrılık. Hem de hiç tanışmadıkları, adını bile duymadıkları bir adamdan. Ne kadar ciddi olabilirdi ki? Her gün, her an Rosie’nin dudaklarında bu sorunun varlığını hissedebiliyorum.

Joe’nun sorusunu yeniden düşünüyorum. *Buna hazır mıyım?* Ona bakıp omuz silkiyorum. “Muhtemelen değilim,” diye cevaplıyorum.

Joe’nun cevabı alaycı. “Muhteşem.”

Yukarı çıkmadan önce de aynı konuşmayı yapmıştık. Joe daireler çizerek dolanıyor, tezgâhları siliyor, bulaşık makinesinin uğultusunu dinliyor, tüm gün işte olduktan sonra her şeyi düzenlemekten tatmin olmuş hissediyordu. (O düzenli. Rosie değil.) Tekerleğinde koşan mutlu bir hamster o.

Sadece eğlen. Gözünde çok büyütme. Bir geceliğine özgür olmak için camın üzerinde yürürdüm!

Rosie, Joe’nun kolunu yumruklamıştı ve Joe da sanki bekârlık

günlerini özlermiş gibi derin derin iç geçirmişti. İkisi de bunu yapmayı seviyor. Rosie mutfakta bana kahve hazırlarken, onu bekleyen uzun gün hakkında şikâyet eder. Gece mutfakta ikimiz yalnızken ve birer viski içerken, Joe saçlarındaki açılmayı görebilmem için sarkık siyah saçlarını çekiştirir. *Bak! der. Görmüyor musun? Sıkıntıdan kelleşiyorum.*

Ama benim tek gördüğüm gerçekler. Mason'ı kollarına alışlarını ya da yalnız olduklarını düşünürken ondan bir öpücük kaptıklarını görüyorum. Laf olsun diye konuşuyorlar işte.

Mutlu insanlar, diğerlerini iyi hissettirmek için böyle yaparlar.

Arkadaşımız Gabe de bana tavsiye vermeye uğramıştı. Gabe çocukluktaki hırsızlık çetemizin dördüncü ömürlük üyesi. Abisi askeri okula gidip sonra da orduya katılana kadar ailesi ve abisiyle yan evde yaşadı. Şimdi de büyüdüğü evde yaşıyor. Babası öldükten ve annesi Florida'ya taşındıktan sonra evi annesinden satın aldı.

Üçünün de burada olması garip. On yıl önce onları terk ettiğim yerde.

Gabe geçen sene işyerinde tanıştığı bir kadınla evli. *Melissa*. Gabe'in müşterisiymiş ama bundan hiç bahsetmiyor çünkü kendi sözleriyle bu durum *münasebetsiz ve yakışksız*. Gabe bilgi işlem araştırmaları yapıyor ve bazen de şüpheli eşler için çalışıyor. *Melissa*'yla tanışmaları da böyle olmuş. Gabe onu boşanmaya götüren kanıtı bulmuş; o da artık Gabe'le evli.

Gabe mutlu ama hakkında saçma sapan konuşacağınız türden bir mutluluk değil. Kanımca o aşamaya gelmek için de bir bebekten fazlası lazım. *Melissa* kırık dökük biriydi, eh, Gabe de bir şeyleri –özellikle de insanları– onarmayı sever. Ama *Melissa*; Rosie ve Joe için, tabii artık eve döndüğüme göre benim için de dışarıdan gelen biri. Buraya, ilk kocasıyla beraber olabilmek için Vermont'tan gelmiş ve şimdi de Gabe için burada. Onu üç boyutlu görmek zor.

Ona kucak açmak yerine müsamaha gösteriyor olmamız da işleri kolaylaştırmıyor, gerçi hepimiz bunu saklamaya çalışıyo-

ruz. Melissa uzun boylu ve o kadar zayıf ki bir altmış boyun-
da ve elli dokuz kilo olmasına rağmen Rosie'ye kendini kısa ve
şişman hissettiriyor. Melissa, Joe'nun sık sık küfür etmesinden
hoşlanmıyor, Joe ne zaman S ile başlayan o kelimeyi söylese sır-
tını kamburlaştırıyor. Bu da tabii ki Joe'nun o kelimeyi daha çok
söylemesine sebep oluyor. Geçen haftaki barbeküde o kelimeyi
tek bir cümlede dört kere kullanmayı başardı. Bense bekâr bir
kadınım ve kocasıyla yaşanmış ömürlük hikâyelerim var. Arka-
daşlığımızı anlayamayacak kadar basit biri.

Yani Joe o kelimeyi her söylediğinde ortamı terk ediyor ve
Gabe'in de onu takip etmesini istiyor. *Siktir et onu*. Geyik Tepesi
Yolu hırsızlar takımı sıkı bir topluluk.

Bugün Melissa gittikten sonra Gabe yanımızda kaldı. Bana
aptalca göz kırptıktan sonra da cesaretlendirmek için bir şeyler
zırvaladı: *Laura bu adamı öğle yemeği niyetine yer. Zaten hep azılı ve
korkusuz olmuştur.*

Gülümsemeye çalıştım. Ama nihayetinde adamın biri kalbi-
mi kırdı diye muhteşem işimi bırakmıştım. Her zaman o kadar
da azılı ve korkusuz değilim ne de olsa, değil mi? Lara Croft ya
da Jessica Jones gibi, insanların kışına tekme basıp isim listesi
tutan biri değilim. Erkekler önüme düşüyor – *ama dünyayı kurtar-
mak zorunda olduğum için onlara ayıracak vaktim yok.*

Bu konuşma da tıpkı öncekiler gibi daha iyi kısmına gelme-
den bitti. Bu azılı ve korkusuz kızın yaptığı kötü şeylere döndü.
Tam da burada, bu şehirde.

Mason, Joe'ya sesleniyor. Sesi kalbimi eritiyor. Ona bunu
yaptıran muhtemelen Rosie. Rosie'yi duyabiliyorum – *Mason, git
babanı çağır!* Kendisi bir kadeh şarapla keyif yapıyor.

Joe gözlerini deviriyor.

“Viskimi bırakmamı mı ister misin?” diye soruyor Joe.

“Hangimizin daha çok ihtiyacı var?” diye cevaplıyorum.

“Doğru dedin.”

Joe viskisini alıp gidiyor ve beni kıyafet ve makyaj meselesiy-
le baş başa bırakıyor.

Bir de aynayla.

Jonathan Fields'ı bir anda bulmadım. findlove.com'da bir acemiydım ve her şeyi yanlış yapmıştım. İlk hatam, kendimi tanıtırken dürüst davranmaktı. Bağımsız ama uzlaşmacı olduğumu söyledim. *Tekilayı chardonnay'e, dalmayı güneşlenmeye, spor ayakkabıları yüksek topuklulara tercih ettiğimi* söyledim. Çocuk isteyip istemediğimi bilmediğimi söyledim. Utanç verici.

En berbat, en devasa hatamsa fotoğraflardı. Güncel ve filtrelenmemiş fotoğraflar seçmiştim. Bir arkadaşımınla yürüyüşte, Mason'la ön taraftaki çimenlikte oynarken, mutfakta üzerimde bir tişört ve kahverengi saçlarım atkuyruğu yapılmış hâlde otururken. Memeleri sergilemek falan yok. Bu fotoğraflar için ufak bir mazeretim bile yok.

Çekici olduklarını düşündüm – fotoğrafların yani (memeleri konusunda uzman değilim). Tüm profilim tamamen benden oluşuyordu. Eski benden.

Holiganlar gibi ormanın içinden koşuşturan çocuklardan ibaretken ve romantik aşk fikri milyonlarca yıl uzaktayken annemiz mutfakta komik şeyler anlatırdı. Bir gün Rosie ve ben fark edilmeden içeri girdik. Evde neye ihtiyacımız vardı hatırlayamıyorum ama mutfak kapısının girişinde durduğumuzda annemin Gabe'in annesine –Bayan Wallace'a– benim adımlı söylediğini duydum. Altı yaşındaydım, Rosie de sekiz. Kahve içiyorlardı.

Bilmiyorum... Böyle doğmuş. Elleri yumruk doğmuş. Böyle bir kıızı sevmek zor.

Bunu hiç unutmadım, o deyim. *Elleri yumruk*. Annemin yazgıyla ilgili vardığı sonucu da öyle. Rosie beni uzaklaştırdı, özgür ve rahat olduğumuz yere götürdü. Bu konuyla, annemin her şey hakkında nasıl yanıldığıyla ilgili falan şakalar yaptı. Rosie beni incitici olabilecek kelimelerden korumaya çalışıyordu ama tek hatırladığım, annemin beni görme zahmetine bile katlanmamasının hissettirdiği bir çeşit gururdu. Onun için her zaman görünmez olduğumu hissetmişim.

Bir daha bundan hiç bahsetmedik – beni sevmenin ne kadar

zor olduğundan. Rosie, Joe'ya uzandı ve atlıkarıncadaki altın halka gibi ona tutundu. Bense kadınsı olan her şeyi reddettim, yumruklu ellerimle hepsini kendimden uzaklaştırdım. Pembe rengi. Gülümsemeleri. Elbiseleri.

Aşk yarışında, Rosie yürümeyi öğrendi bense hâlâ emekliyorum. Ama o bana bir şeyler öğretmeye çalışmaktan asla vazgeçmedi.

Minik oval aynadaki yansımama bakarak ona uyarırcasına bir bakış atıyorum. Kahverengi gözlerim ve mat saçlarım.

Hayır, hayır, hayır.

Hayır. Geriye bakmak yok. *Ruj, vişne çürüğü...*

Eski Laura her sabah boş bir findlove mesaj kutusuna uyanıyordu. Ne bir göz kırpması, ne beğeni ne de mesaj. Sonunda Rosie gülümsemelerinin arkasına sakladığı endişeye rağmen olaya el attı ve profilimi değiştirmeme yardımcı oldu. Şimdiyse yeni benim, Jonathan Fields'la bir randevusu var.

Elbiseyi giyip vücuduma iyice sararak belini bağlıyorum. Hep aynı beden olmuşuzdur ama Rosie'nin memeleri, kıvrımları ve çıkık elmacık kemikleri var. Bir de aydınlık bir yüzü. Bazen küçük bir kızken tüm bu şeyleri de bıraktığımı düşünüyorum. Yine de aynaya bakıyorum ve göreceğimi bildiğim şeyi görüyorum. Görüntü güzel. Ben güzelim.

Bodrum katındaki bir kutuda durmayan tek yüksek topluluklu ayakkabıyı giyiyorum. Siyah topuklular. Artık duramam.

Koyu renk halkalar silindi. Dudaklar parlak kırmızı. Gül rengi yanaklar. Güzel bir elbise. Kadınsıyım ve eğlenceyi severim. Bir adamın hayatına yeni bir mobilya misali girmeye hazırım. *Kotun içinde de siyah kokteyl elbisenin içinde olduğum kadar güzelim.* Erkeklerin istediklerini söylediği şey bu. Kadınların da olduklarını söylediği şey.

Kendimi sahtekâr gibi hissediyorum ama benim ne hissettiğimin önemi yok. Bu akşam değil.

Rosie bana pespaye olmadan seksi olmayı öğretiyor. Göz korkutmadan akıllı olmayı da.

Bu bir oyun, Laura. İlk buluşmayı tamamlaman için ne yapman gerekiyorsa onu yap. Sonra kendin olabilirsin. İnsanlar, karşılıklarına çikana kadar ne istediklerini bilmiyorlar.

Evet. Bu doğru.

Joe daha pragmatikti.

Erkekler profilleri okumuyor. Resimlere bakıyor ve ereksiyonlarını ölçüyorlar.

Bazen anlamaya çalışırken aklımı yitireceğimi düşünüyorum. Deli doktoru, aradığımı burada, evde bulacağımı söyledi. Benimle ve erkeklerle ilgili sorunun cevabını. Benimle ve aşkla ilgili. Neden aşkı bulacak beceriler bende yok ve o beni bulduğunda neden aşkı savuşturuyorum? Ben ve yumruk olmuş ellemim. Kimsenin sevemediği kız. İşte buradayım.

Annemiz çok güzeldi ve ondan istenen her şeyi yaptı. findlove.com'da olsa ortalığın canına okurdu. Ama babamız yine de ben on iki yaşındayken onu terk etti. Annemizden daha büyük bir kadın için onu da, bizi de terk etti. Elbise giymeyen bir kadın için. Bizi terk etti ve onunla beraber Boston'a taşındı. Annemiz artık Kaliforniya'da yalnız yaşıyor ve hâlâ o ilk randevuyu atlatmaya çalışıyor.

Babamızın adı Richard'dı. İnsanların ona Dick* diye seslenmesinden nefret ederdi. Sebebi malum.

Dick'i on altı yıldır görmüyorum.

Benimle ve aşkla ilgili cevabı bulamamaktan yorgunum.

Ama bu akşam soru sormayacağım. Jonathan Fields'ın neden profilime tıkladığını merak etmeyeceğim – yeni fotoğraflarım ona ereksiyon sağladığı için mi yoksa sahte profilimi okumak ona kendini iyi hissettirdiği için mi? Bütün bunlar beni çok yordu. Bu işin olup bitmesini istiyorum. Geçşin istiyorum. Mücadeleyi bitirmek istiyorum. Rosie ve Joe gibi mutlu olmak istiyorum. O kadar mutlu olayım ki bu konuda saçma sapan konuşayım.

Derin bir nefes alarak tezgâhtaki vişne çürüğü ruja uzanıyo-

* (İng.) Penis –çn

rum. Işığı söndürüyorum. Kapıdan çıkıp aşığı iniyorum. Joe ve Rosie mutfakta, fazlasıyla sarımsaklı bir şey pişiriyorlar. Gabe eve, karısının yanına dönmüştü. Hiç içinden gelmediğine şüphem yok. Yine de evde onu bekleyen birinin olmasına gıpta ediyorum. Bölünmüş olabilir ama mutlu. Hiçbir şey mükemmel değildir. Bunu kabullendim artık.

“Ah!” diyor Rosie nefesi kesilerek. “Elbiseyi giymişsin!” Yemekle uğraşmayı bırakarak sağ elini bağlılık yemini edercesine kalbinin üzerine koyuyor. Randevuya gitmemden memnun mu, emin değil. Gelip beni New York’tan aldığından beri umut ve endişe arasındaki bu ince çizgide debeleniyoruz. Ama elbisesini giymiş olmam ona kendini bir şekilde daha iyi hissettiriyor. Belki güzel görünürsem normal bir ilk randevu olur.

“Çok güzel görünüyorsun.” Joe sınav kâğıdını iade eden bir öğretmen gibi başını sallayarak bana onay veriyor. Sapık olmayan bir öğretmen. İyi not almış bir sınav kâğıdı.

“Teşekkürler,” diyorum yukarıda kaybettiğim bir gülümsemeyle.

Çıplak bacaklarımda çıplak eller hissediyorum ve aşığıya baktığımda küçük bir yaratık görüyorum. “Lala,” diyor Mason. Benimle ilgili bildiği her şeyin, kokumun, isminin (yani neredeyse) ve az sonra eğilip onu kaldırarak ona kocaman bir öpücük vereceğimi bilmenin tadına varmak için gözlerini kapamış. Kollarımda olmaktan sıkılıp kıvrılarak uzaklaşıyor, bezini çıkarıyor ve durdurulamaz bir neşeye boğuluyor.

Hiç böyle hissettim mi merak ediyorum. Hayal edemiyorum.

Rosie bana arabasının anahtarlarını veriyor. “Geri dönebilirsin, değil mi? Dönmeyeceksen sana Uber çağırabilirim...”

Anahtarları alıyorum. Bu adamla uzun süre dışarıda kalmayacağım. Sadece aklını çecek kadar. Rosie bana bunu nasıl yapacağımı anlattı ve en sonunda doğrusunu yapacağım.

İşı sağlama almak için anahtarları alıyorum. Cinsel perhizi korumak için kız kardeşinin minivanını sürmek, bacaklarını tıraş etmemekten daha etkili. Bu gece evde olacağım.

“Çantayı unutma!” diyor Rosie. Üzerimdeki elbiseye uygun bir çanta gösteriyor. Tezgâhın üstünde. “Senin için boşaltdım.”

Çantayı alıp ruju içine koyuyorum.

Garaj yoluna çıkan yan kapıya yürüyorum.

“Eve dönecek misin?” Rosie yeniden soruyor.

“Endişelenme,” diyorum.

Onlara son bir gülücük atıyorum. Sessizleşen odanın öbür ucundan bana bakıyorlar. Bir umut dalgasının Rosie’yi sarıp sarmaladığını görüyorum ve bu, içimdeki umudu öldürüyor. Çünkü bana baktığında, hemen ayaklarının dibinde, onu hiç terk etmeyen, iliklerine işlemiş o korkuyu görüyorum.

Hiçbir şey söylemiyorum, kelimeleri yutuyorum.

Endişelenmene gerek yok çünkü bu gece ben, ben olmayacağım.

Onu ruj ve etekle ikna edememiştim. Ama görecektim. Eski beni yukarıda, çatı katında bıraktım. Bu sefer her şeyi doğru yaptım. Ve Jonathan Fields’ı seçtim. Aşk ve bağlılık konusunda ispat edilmiş kayıtları olan Jonathan Fields’ı.

Endişelenme, Rosie. Sabah anlayacaksın.

Bu gece her şeyi doğru yapacağım.

Beni öldürse bile.

ÜÇ

Rosie Ferro. Günümüz.

Cuma, 05:00 | Braston, Connecticut

Ters giden bir şeyler var.

Rosie çok az aydınlatılmış odaya gözlerini açar açmaz hissetti bunu. İki yaşındaki bir beden, onunkine sokulup kıvrılmıştı. Mason yataklarına çıkmanın bir yolunu bulduğunda ısı yayan bir füzeye benzerdi. Joe gitmiş, yorganı dağılmıştı. Muhtemelen alt kattaki aile odasında bulunan kanepeye giderken yaşadığı hayal kırıklığı nöbeti yüzündendi. Yatakları artık üçüne yetmiyordu ve ikisinin de Mason'ın alışkanlığını bıraktıracak enerjisi yoktu.

Gece lambası odayı oğlunun tatlı, masum yüzünü görece kadar aydınlatıyordu. Tıpkı babası gibi dağınık, koyu renk saçları vardı ve bembeyazdı. Küçük bir çocuk-adam.

Yanağını onun yumuşak tenine bastırdı.

“Tamam,” diye fısıldadı kendi kendine. “Her şey yolunda.”

Ama ikna olmadı.

Komodindeki telefonuna uzandı. Saat sabahın beşiydi ki bu da başındaki zonklamayı açıklıyordu. Her zamankinden geç uyumuşlardı. Mason huzursuzdu ve bir türlü yatışmamıştı. Beş hikâyeden sonra nihayet uyuyunca, Rosie oğlunun yatağının yanında oturarak bir kadeh şarapla iki tane Benadryl almıştı. Sert bir önlem almazsa zihninin dinlenmeyeceğini biliyordu.

Joe nedenini sormadı. Zaten biliyordu. Laura taşındığı andan

beri böyle sınırdaydı. Rosie minivanını şehre sürmüş ve uçurumun kenarından yavrusunu kurtaran bir anne ayı gibi Laura'nın eşyalarını toplamasına yardım etmişti. Sonra da tıpkı bir anne ayı gibi etrafında dolanmaya ve endişelenmeye devam etti. Bir yandan da işlerin daha da kötüye gitmemesi için görünmez olmaya çalışıyordu. Bedenindeki her bir sinirin, olası bütün krizlere tepki vermeye hazır olduğu bir görev gibiydi.

Rosie yataklarına uzanıp top gibi kıvrılarak boşluğa bakarken Joe onu alnından öpmüştü. İlaçların ve şarabın etkisini göstermesini beklerken zihni felaket senaryolarının bütün labirentlerinde geziniyordu.

O iyi, demişti Joe. Bu sadece bir randevu.

Joe, bulabileceği herhangi bir sporu izlemek ve bira içmek için aşağıya inmişti. Odadan çıktığı, televizyon ve hatta bütün alt kat ona kaldığı için biraz sersemlemiş hissediyordu. Evleri küçüktü, Laura'nın son birkaç haftadır onlarla olması daha da küçültmüştü.

Joe ve Laura mutlaka bir yerde karşılaşıyorlardı –mutfakta ya da salonda– ikisinin ortak noktası olan sarkastik mizah anlayışları, birbirlerinin varlığında iyice coşuyordu. Bir de Gabe vardı – görünüşe göre daha sık gelmeye başlamıştı. Melissa olmadan (neyse ki onsuz geliyordu çünkü Rosie o kadına alışamamıştı). Joe, Laura ve Gabe etraftayken farklı bir insan oluyordu. Dünyaya hükmeden şu güçlü, yakışıklı çocuk gibiydi. Ya da en azından Geyik Tepesi Yolu'nda. Sesinden, gülüşünden görülüyordu bu. Ölçsüz bir kendine güven. Onu böyle görmeyi özlemişti. Ama zaman tek yönlü hareket ediyordu. Artık çocuk değillerdi.

Joe, Laura'yı merak etmediğini söylemişti ve Rosie de bu konuda onunla tartışmayı bıraktı. Joe'nun her zaman bir cevabı vardı, çürütemeyeceği bir karşılık.

Onu benim tanıdığım kadar tanımıyorsun.

Gerçekten mi? İkinizle beraber büyüdüm.

Ama...

Aması yok... Laura hakkında senin bilip de benim bilmediğim bir tek şey var mı?

Yoktu. Yine de bir hikâyeyi dinlemek onu yaşamakla aynı şey değildi. Görmek, hissetmek ve bir şekilde midenize yerleşen, elle tutulamaz, tanımlanamaz şeyleri kavramak. Joe onun bir randevuya çıkması konusunda, hem de internetten bulduğu bir yabancıyla çıkması konusunda endişeli olmadığını söylemişti. Adamın biri, *Laura ona kalbini verdikten* –bu da her ne demekse– hemen sonra onu terk ettiği için kardeşinin tüm yaşamını alelacele ardında bırakmasından yalnızca birkaç hafta sonra.

Gerçek: Laura eve geri gelmeden önce bu adamdan bahsetmemiştir. Ne kadar ciddi olabilirdi ki? Üstelik adam, onun işine *ara vermesine* sebep olmuştu – onun için uzun süre bekletilmeyecek, can atılan bir iş.

Laura'nın erkekler konusunda pek şanslı olmadığı inkâr edilemezdi. Böyle zeki birine göre, ki Laura başka hiçbir şey değilse zekiydi, aynı hatayı yapıp duruyordu. Joe'nun bir türlü anlayamadığı, hissedemediği o görünmez şey bunun sebebiydi. Bu son ayrılık yalnızca bir semptomdu.

Ya da belki bir uyarı.

Rosie dudaklarını Mason'ın sıcak yanağına bastırdı ve sonra yavaşça yataktan sıvıştı. Parmak uçlarına basarak yürüdü, koridora, oradan da salona inen merdivenlere gitti. Kocasını koltukta buldu, iriyarı bedenini ısınsin diye küçük battaniyenin altında saklanmaya çalışıyordu.

Oradan cumbalı pencereye gitti ve sokağa, sonra da sağ tarafa, normalde arabasını park ettiği kısa araç yoluna baktı.

Bir süre orada durup izledi. Arıyordu. Sokak boyunca bir sağa, bir sola baktı. Zihni vites yükseltiyordu.

Koltuğa geri döndü ve elini Joe'nun koluna götürerek kocası kıpırdanana kadar bekledi.

“Ne oldu?” diye mırıldandı Joe. “Saat kaç?”

“Beş,” diye cevap verdi Rosie.

“Ne oldu? Mason...”

“Hayır. O iyi. Uyuyor.”

Rosie koltukta kalan küçük yere uzandı ve kocasına doğru

iyice kıvrıldı. Joe kollarını açıp onu yakınına çekti. Sıcaklığı, fiziksel gücü Rosie'nin iç çekmesine sebep oldu.

"O zaman ne var?" diye fısıldadı.

"Araba dönmemiş."

"Hangi araba?"

"Benim arabam. Laura'nın randevuya giderken aldığı araba."

Joe onun kulağını öptü ve güldü. "Aferin ona," dedi.

Rosie onu iterek kalktı. Bir Joe'ya bir de cumbalı pencereden hâlâ görebildiği boş garaj yoluna baktı.

"Komik değil," dedi.

"Demek kendini kaptırmış. Ne olmuş ki?" Joe elini Rosie'nin kalçasında kaydırdı. "Belki biz de kendimizi kaptırmalıyız."

"Dur." Rosie, Joe'nun elini itti ve kalktı. Kolları kenetlenmiş, omuzları endişeyle gerilmiş hâlde pencereye doğru ilerledi.

"Sence de onca yıldan sonra geri dönmesi tuhaf değil mi? İnternette randevulaşması. Bütün gece dışarıda kalması..."

Joe da kalktı, battaniyeyi çıplak omuzlarına aldı. "İşleri yoluna koymaya çalışıyor, hepsi bu. Belki zamanı gelmiştir. Belki kaçmaktan yorulmuştur."

Rosie bunu düşündü. Laura liseyi bitirir bitirmez bu şehri terk etmişti. Asla arkasına bakmamıştı. Tatillerde arabayla "geçerken uğradığı" olurdu. Mason'a hediyeler göndermişti. Aramış, mesaj atmış ve e-posta göndermişti. Ama hiçbir zaman kalmaya gelmemişti. Rosie onu görmek istediğinde, Mason'ı alıp şehre gider ve Laura'yı ailenin bir parçası olmaya zorlardı.

Şimdiyse birdenbire çıkıp gelmişti. Değişmek istiyordu. Doğru adamı bulmak istiyordu. Makyaj yapıp elbise giyiyordu. Eskiden onu eleştirdiği, sanki daha büyük bir hakaret olamazmış gibi kız olmakla suçladığı konularda Rosie'den tavsiye alıyordu.

Hadi ama! Böyle bir kız olmayı bırak!

Tanrım, onlara sataşmak için nasıl da hepsini tehlikeye sokardı. Çatılarından daha yüksek ağaçlara tırmanırdı. Neredeyse donmuş gölün üzerinde yürürdü.

Hadi ama!

Sokaklarındaki evlerin arkasında doğa koruma alanı vardı. Dönümlerce orman, yürüme yolu ve kaynak suyu onların oyun alanlarıydı. Laura en küçükleriydi ve Joe ile Rosie dahil herkes onu kendisinden korumaya çalışırdı.

Aç bir hayvan gibi ilgi için ölüp biterdi. Küçükken mahalledeki çocukların, sonra da Katolik okulundaki rahibelerin ilgisi.

Kutsal Teslis'in St. Mark'ı. Protestan ailelerinde bu bir şaykaydı. Şehirde sekizinci sınıfa kadar düzgün okullar vardı ama sonrasında birden büyüdüler ve ele avuca sığmamaya başladılar. Özel okullar pahalıydı. Yakınlardaki küçük şehirlerin, daha banliyö tarzı yerlerin okulları da aynı şekilde yüksek ücret talep ediyordu çünkü devlet okulları çocukları en iyi üniversitelere sokuyordu. Dini okullar Rosie ve Laura gibi çocuklar için en iyiydi, özellikle de babaları gittikten sonra.

Öğretmenleri Laura'yı çok sevmiştir. O yüzden de onu sekizinci sınıfta sigara içerken ya da mezun olana kadar her sene başka başka şeyler yaparken yakaladıklarında onunla sürüye uyma güdüsü olmadan doğmuş küçük bir kuzuymuş gibi konuşurlardı. *Sürüye bağlı kalmak için makul bir sebep var*, diye anlatırlardı ona. *Hayatta kalmak.*

Eğer sürüyü bırakıp gidersen kurtlar gelir.

Laura hep aynı cevabı verirdi.

Neyse ki kurtları seviyorum.

Rosie, Joe'ya baktı.

"Gidip odasına bakacağım," dedi.

"Bunu yapma." Joe'nun sesi yalvarır gibiydi.

"Neden?"

"Çünkü eve Uber'le geldiyse ve ancak uyuduysa onu uyanırmış olacaksın. Buraya geldiğinden beri doğru düzgün uyumadı. Zombiye dönüşüyor."

"Peki ya bir şey olduysa?"

"Sadece bir randevuydu."

“İnternette bir adamla.”

“Bu son zamanlarda herkesin yaptığı bir şey. Hem adam yaşlı ve bir BMW kullanıyor.”

Rosie iç geçirdi. “İçimde kötü bir his var.”

“Yılın bu zamanlarında senin içinde hep kötü bir his olur.”

Joe bu konuda haklıydı. Eylül daha yeni gelmişti ama havada o kendine has koku süzülüyordu bile. Mevsim değişiyordu, yangınlar vardı, kendine asla yer bulamayacak anılar insanı çekiştirip duruyordu. Üstelik o anılar bir kere zihninin arka köşelerinden çıkmaya görsünler, daima sonuna kadar oynarlardı.

Gece havası serindi. Bir ateş yana doğru sıcaklık ve duman yayıyordu. Henüz tamamen kurumamış, yanmaya hazır olmayan dallar çtırdıyordu.

“Ya Laura’yla ilgiliyse? Ya bir işaretse?”

Rosie kanepeye geri döndü ve Joe’nun önünde durdu.

“Lütfen onu uyandırma. Saattin beşinde bir kız kardeş kavgası çekmem.”

“Kontrol etmem gerek. Sessiz olacağım.”

Joe onu bileğinden yakaladı ama Rosie’nin kendini çekiştirdiğini hissedince gitmesine izin verdi.

Laura’nın dönüşü hakkında hâlâ bilmedikleri pek çok şey vardı. Adını hiç söylememişti – şu kalbini kıran adamın. Ona “Göt” diyorlardı. Ya da Mason odadaysa bir şey uyduruyorlardı. Bu, Joe’nun fikriydi. Hiçbiri, hazır olana kadar ona baskı yapmak istemiyordu.

Ama hikâyesinin akla yatkın olmayan pek çok parçası vardı.

Hayatımda ilk defa doğru olanı yaptığımı düşünmüştüm.

Bir terapistle görüşüğünü, kötü alışkanlıklarını bırakmaya çalıştığını, değişmeye çalıştığını söylemişti. Ama her şeyi doğru yapmış olsaydı bu adam ortadan kaybolmazdı.

St. Mark’s’taki rahibeler Laura konusunda haklıydı. Daima sürünün güvenliğini terk ediyordu. Laura da haklıydı. Kurtları seviyordu.

Ama Laura kuzu değildi.

Rosie merdivenlerin tepesinde durdu ve anıların hücum etmesine izin verdi.

Plastik bardaklarda ucuz bira. Sigara. Aromalı dudak parlatıcısı. Böcek öldürücü...

Yazın son günü geleneğiydi bu, okulların açılmasından önceki son cumartesi.

Branston küçük bir şehirdi. Bir ucunda Long Island Sound vardı, diğer ucunda New York Eyaleti'nin ormanlık alanı. Kuzey sınırının hemen orada, ormanlık alandan ve inişli çıkışlı çiftlik arazilerinden önce devlet koruma alanı vardı ve nehir Geyik Tepesi Yolu'na doğru akıyordu.

Şimdi de oradan çok uzakta yaşamıyorlardı. Gerçi Rosie oraya hiç dönmemişti. On bir yıldır.

Her yıl aynı şey olurdu. Şehir sakinlerinden bir yığın çocuk değişim heyecanı ile orayı hıncahınç doldururdu. Heyecan havayı sarardı. Yeni bir dönem. Yeni bir sınıf. Büyümek. Yeni şeyler istiyorlardı. Yeni şeylerden korkuyorlardı. Yeni şeylere ihtiyaçları vardı. Umud, yazın kışa baskın gelmesi gibi korkuya baskın gelirdi. Rosie midesinde hâlâ o hissi duyabiliyordu.

Arabalarını taşlık yola park etmiş ve ormanın içlerindeki açıklığa doğru yürümüşlerdi. Birilerinin hoparlöründen yayılan müziği sarhoş yeniyetmelerin haykırırları bastırıyordu. Rosie üniversitedeki ikinci yılındaydı, Laura lisede ilk senesine başlayacaktı. Joe o gece partide yoktu. Ailesi Cape'teki evlerinde son bir hafta sonu daha geçirmek istemişti. Gabe'se çoktan üniversiteye dönmüştü. Dört arkadaştan sadece Rosie ve Laura o gece partideydi. Ormandan gelen çığlığı duymanın ne demek olduğunu da yalnızca Rosie biliyordu.

Bu kadar hatırlamak yeterliydi belki de. Belki de o his az sonra çekip gidecekti.

Rosie ahşap döşemenin üzerinde sessizce ilerledi. Ev, 1930'larda yapılmış Cape tarzı bir binaydı. Üst katın döşemeleri akçaağaçtandı. Muhteşem ama eskiydiler, her adımda bir gıcırta

çıkıyordu. Rosie yine de oğlunu uyandırmadan geçmeyi başardı ve koridor boyunca ilerlemeye devam etti.

Laura çatı katından dönüştürülmüş küçük bir odada kalıyordu. Koridorun sonunda, misafir banyosunun hemen yanındaydı. Işıklar sönük, kapı kapalıydı.

Rosie önce ayağını nazikçe önüne uzatıp ardından ağırlığını vererek bir adım daha attı.

Sonra durdu, birden ne yaptığının farkına vardı, kendi evinde bir panik duygusuyla süzülüyordu. Tıpkı Mason doğduğunda yaptığı gibi. Sırf nefes alıp almadığından emin olmak için kaç kere huzurlu uykusundan uyandırmıştı onu. Korkuları normal değildi.

Ya da belki de öyleydiler. Belki iyi bir nedeni vardı.

Rosie, doğduğu günden beri kız kardeşini koruyup kollamıştı. Bu onun kanında, kemiklerinde vardı. Ama asla yeterli olmamıştı. Sonunda başarısızlığa uğramıştı.

Ateşin kokusu. Ormandaki çığlık...

Asla unutmayacaktı. O ses kulaklarından hiç gitmeyecekti. Orman ânında sessizliğe bürünmüştü. Kimse kıpırdamamıştı. Hepsi donakalmış, duyduklarının ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Tekrar bir bağırış gelecek mi diye bekliyorlardı. Geldi de. İkinci bir çığlık. Rosie, Laura'yı bulmak için ateşin etrafına bakınmıştı. Ayakları arabaların park ettiği yola, sesin geldiği tarafa doğru ilerlemeye başlasa da yanıldığını umarak bakınmaya devam etmişti. O çığlığın kız kardeşine ait olmadığını umarak.

İki adım daha attı ve çatı katının kapısında idi. Kulağını ahşaba dayayarak bir şeyler duymaya çalıştı. Belki televizyon sesi. Müzik. Laura bazen bir şeyler dinleyerek uykuya dalardı. Ama oda sessizdi.

Elini kapı koluna uzatıp usulca çevirdi ama kapı o kadar eskiydi ki o da gıcırdayıyordu. Paslı metalin üzerinde kayarken sıkıştı. İçerideki insanı uyandırmadan içeri girmenin yolu yoktu.

Ama Rosie artık bunu umursamayacak kadar ilerlemişti ve hatıralar kafasında dönmeye devam ediyordu.

Yola koşarak, en kestirme patikayı bulmak için ormana doğru yayılmışlardı. Hiç iz yoktu. Hava kararmıştı. Birinin el feneri vardı, onu yaktılar. Başka biri arabaya binip farkları yaktı. Çığlıklar hıçkırığa dönmüştü. Yolun aşağısında iki karaltı vardı. Biri ayaktaydı, diğeri taşlık yolun üzerinde hareketsiz yatıyordu.

Rosie kendini sakinleştirmeye çalışarak tavan arasının kapısını ağır ağır itti. Ormanda değillerdi. Bu odada her ne bulursa bulsun, bir anlamı olmayacaktı. Laura yetişkin bir kadındı. Belki araba süremeyecek kadar sarhoş olmuş ve adamın evinde kalmıştı. Belki onunla yatmak için kalmıştı. Eve arabayla döneceğine söz vermişti ama insanlar bunun gibi sözleri her zaman tutmazlardı. Özellikle Laura. Özellikle konu erkekler olduğunda. Asla tatmin olmayan tutku ve hasreti, iyi niyetlerini her zaman alt ederdi. Hem bir erkekle yatmışsa ne olmuştu? Joe haklıydı: Adam daha büyüktü. Kırkındaydı ve boşanmıştı. Sıkıcı olacak denli güvenliydi.

Tüm bu akıl yürütmeler hiçbir etki bırakmadan gelip geçti. Geçmiş, ormandaki çığlık. Sonra kız kardeşinin ayaklarının dibinde yatan o çocuk. Hatıralar zihninde dönmeye devam ediyordu.

Laura! diye bağırırken soluk soluğa kız kardeşine koşmuştu. Yanına vardığında yüzündeki ifade. Dehşet, inanmazlık. Yerdeki çocuk. Başının etrafında toplanan kan. Laura'nın ilk aşkı. Onun kalbini kıran çocuk. Cansız.

Bu anı her seferinde sonuna kadar oynardı zihninde. Hep. Rosie son görüntüyü zihninden uzaklaştırdı ve kız kardeşine bakındı.

Laura on yıldır yoktu ama fark etmiyordu. Rosie hep bir sonraki trajedinin ne zaman ortaya çıkacağını bekliyordu.

Kapı artık açıktı, ışığı yaktı.

Tek bulabildiği boş bir yataktı.

DÖRT

Laura. Seans Altı.
Üç Ay Önce | New York City

Laura: Rosie başıma gelenlerin sebebinin kendim olduğunu söylüyor. Kalpleri kıran benmişim.

Dr. Brody: Peki sen buna ne diyorsun? Ya seni sevmiş olanlar?

Laura: Beni sevmediler. Sadece öyle olduğunu sandılar.

Dr. Brody: Seni tanımadıkları için mi?

Laura: Belki. Rosie, beni sevmeyecek adamları seçtiğimi söylüyor. Onları beni sevmeyecekleri için seçiyordum. Neden böyle bir şey yapayım ki?

Dr. Brody: Bir şeyi ispat etmek için.

Laura: Neyi?

Dr. Brody: Bunun cevabını kendin bulman daha faydalı olacaktır.

Laura: Lütfen yanlış anlamayın ama şu anda sizden biraz nefret ediyorum.